

РЕШЕНИЕ

№ 4512

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **5537** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.44, ал.8 вр. чл.46а, ал.1 и 2 от Закона за чужденците на Република България (ЗЧРБ).

В постъпила в АС – Хасково на 5.06.2020г. жалба от М. Х., гражданин на П., роден на 1.05.1993г. чрез пълномощника и съдебен адресат адв. Ш., е заявено недоволство от Заповед рег. № 5364з 930/ 15.05.2020г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.8, изр. трето от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на чл.44, ал.8 от ЗЧРБ за срок не повече от 6 месеца, считано от 28.05.2020г., но не по-късно от 28.11.2020г.

Искането за отмяна на акта е мотивирано с оплаквания за неговата незаконосъобразност; издаването му при съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие на закона и на неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.2, 3, 4 и 5 АПК. Според жалбоподателя заповедта не съдържа изискуемите реквизити, което затруднява защитата му и съдебния контрол.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представява. На 22.07.2020г. е постъпило писмено становище от пълномощника му, в което се подчертава, че в оспорения акт не е посочено конкретно, ясно и точно основанийето, обосноваващо задържането на пакистанския гражданин, което означава, че заповедта не отговаря на изискването за форма и минимално съдържание както по смисъла на АПК, така и съобразно

Директива 2008/115/ЕО и Препоръка /ЕС/ 2017/2338 на Комисията от 16.11.2017г. за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането. Поддържа се, че миграционните власти не са извършили нито едно адекватно действие по изпълнението на приложената спрямо М. Х. ПАМ връщане, като усилията им са били в посока снабдяване с документи за извеждане само към държавата му на произход, но не и към трета страна въпреки наличието на реадмисионни споразумения и с трети държави-съседки на България. Това поставя под съмнение наличието на „разумни усилия“ до такава степен, че би могло да се твърди, че липсва полагане на усилия въобще.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ – МВР, чрез представител по пълномощие, в постъпило на 8.07.2020г. писмено становище отрича основателността на жалбата, сочейки, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, при точно приложение на материалния закон. Акцентираща се върху отказа на чужденеца да съдейства на компетентните органи за изпълнение на наложената ПАМ; налице е забавяне при получаване на необходимите документи за пътуване. От страна на административния орган са положени разумни усилия за привеждане в изпълнение на наложената мярка – изпратени са две писма до сектор „Р.“, ГД „Гранична полиция“ – МВР с искане за съдействие и предприемане на действия по установяване самоличността на М. Х. и издаване на документ за пътуване; проведена е среща с представител на пакистанското посолство с чужденци, настанени в СДВНЧ, част от които са оказали съдействие, но жалбоподателят не е сред тях.

Съдът, след преценка на доказателствата и доводите на страните по реда на чл.236, ал.2 ГПК вр. чл.144 АПК, от фактическа страна установи:

Със заповед № 4379 ОЧ 136/ 8.05.2019г. на началника на ГПУ К. спрямо М. Х., роден на 1.05.1993г. в П., гражданин на П., без документ за самоличност, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, е разпоредено да се приложи принудителна административна мярка „връщане“. Предвид опасност от осуетяване или сериозно затруднение заповедта да бъде изпълнена е допуснато предварително изпълнение на акта. Поради това, че чужденецът не притежава необходимите средства и документи, за да напусне страната цитираният административен орган е издал Заповед рег. № 4379 ОЧ 137/ 28.05.2019г. за принудителното настаняване на М. Х. в СДВНЧ. Изпълнението на мярката е започнало на 28.05.2019г. – протокол на л.66 от адм. дело № 446/ 20г. на АС Хасково.

С Писмо рег. № 5364р 11217/ 14.06.2019г. заместващ ответника се обърна към ГД „Гранична полиция“ във връзка със Споразумението за реадмисия между Европейския съюз и Ислямска Република П. относно отправяне на молба до съответната институция за обратно приемане на представилите се за пакистански граждани в страна на произход след съответно потвърждаване на самоличността и националната им принадлежност от страна на компетентните за това власти. Към писмото са приложени идентификационни бланки с пръстови отпечатащи, снимки и копия на документи за самоличност. Писмо в същия смисъл ответникът изпратил до директора на ГД „Гранична полиция“ и на 8.07.2019г.

С Решение № УВР 93/ 01.07.2019г. на интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя като явно неоснователна.

На 4.07.2019г. М. Х. е декларирал желанието си да се върне в П..

На 13.08.2019г. с настанени в СДВНЧ чужденци, сред които М. Х., е проведена беседа, при която жалбоподателят заявил нежеланието си да се върне в родината си и намерението си да подаде искане за международна закрила.

На 26.08.2019г. е проведено интервю с жалбоподателя, който заявил отказа си от декларацията за доброволно завръщане.

На 15.10.2019г. представител на консулски отдел на Посолството на ИР П. провел среща с всички настанени в СДВНЧ пакистански граждани с цел да бъде установена самоличността им и евентуално да им бъдат издадени временни документи за връщането им в страна на произход. Посочено е изрично кои индивидуализирани с номер на бадж чужденци са съдействали за изготвяне на идентификационни форми, но жалбоподателят не е сред тях, а сред тези, които отказват категорично да се завърнат в П..

Със Заповед рег. № 5364з 2310/ 25.11.2019г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на жалбоподателя за срок не повече от 6 месеца, считано от 28.11.2019г.

В Докладна записка рег. № 105455-6274/ 5.05.2020г. на ПИ в сектор ИЧ в СДВНЧ Любимец е отразено провеждането на беседа с чуждестранни граждани, сред които жалбоподателя във връзка с продължаване на срока /на принудително настаняване/ и относно възможността за доброволно завръщане в страна на произход. Чужденецът с бадж 22493 /Х./, на който предстои удължаване на срока с последни 6 месеца заявил, че няма против да изтърпи максималния срок и не желае да се завърне в родината си Ислямска Република П., където има икономически проблеми. Жалбоподателят заявил, че има възможност да си намери работа и квартира в С., но няма познати и приятели там.

С протокол от 11.05.2020г. е документирано запознаване на чужденеца с материалите по административната преписка и предоставяне на възможност да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с издаване на заповед за продължаване на настаняването. Според докладна записка на съставителя на цит. протокол лицето е запознато и с възможността настаняването му да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на чл.44, ал.5, т.1, 2 и 3 ЗЧРБ. Чужденецът заявил, че не притежава паспорт, който да остави в залог, не разполага с парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка. Не е постъпило и заявление от български гражданин, който да декларира готовност да осигури издръжка и подслон на жалбоподателя.

Изготвено е Предложение рег. № 5364р 8505/ 15.05.2020г. от началника на отдел ПНМ в дирекция „Миграция“ – МВР, в което са изложени описаните факти относно правното положение на жалбоподателя по смисъла на ЗУБ и ЗЧРБ и предприетите действия, свързани с организацията на извеждането му от страната.

С оспорената в настоящото производство заповед, издадена от директора на Дирекция "Миграция" МВР, на основание чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на М. Х., гражданин на П., считано от 28.05.2020г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 28.11.2020г. На 27.05.2020г. жалбоподателят е запознат със заповедта на език, който владее.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка без

да са ангажирани нови.

При така установеното съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл.46а, ал.1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“ в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-8505/ 15.05.2020г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.8, изр.3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца. Оспорената заповед съответства на материалния закон и целите му, по следните съображения:

Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед М. Х. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал.6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО: „Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.“. Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено, че жалбоподателят няма валиден документ за задгранично пътуване, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Предвид липсата на съдействие е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му от страната. Същевременно по делото са ангажирани доказателства за предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ –

поискано е съдействие от ГДПП за стартиране на процедура по реадмисия, която процедура отнема по дълго време, предвид и отказа на лицето за доброволно завръщане. Нееднократно са провеждани беседи с чужденеца с цел да бъде осигурено съдействието му за организиране на извеждането му от България.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като продължава да е налице възможност да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта - не желае да се върне доброволно в П. и да изпълни мярката, пресякъл е незаконно границата с Република България и след влизане в сила на решението на ДАБ за отказ по молбата му за закрила, не напуска страната. Няма данни за валиден паспорт за задгранично пътуване, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция, нито е доказано притежаване от лицето на необходимите средства за издръжка на територията на страната, напротив, той не разполага със средства, видно от декларацията му по делото. Не са ангажирани доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, например с установяване на адрес на местопребиваване, деклариран от български гражданин.

Поради изложеното съдът приема, че към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО. В случая не се установява в периода след издаване на заповедта за настаняването на оспорвания в СДВНЧ да са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган за наличие на реална опасност от укриването му при прекратяване на настаняването му. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административни мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция Миграция действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

По гореизложените мотиви, съдът достигна до извода, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

В полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение, тъй като жалбоподателят се освобождава от заплащане на държавна такса и разноски по делото въз основа на данните от декларацията относно материалното му положение и молбата му за това.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х., гражданин на П., роден на 1.05.1993г. срещу Заповед рег. № 5364з 930/ 15.05.2020г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ – МВР.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: